

că Felix Alexa nu a fost vizitat de muză – nici de data asta! –, monotonia de pe scenă aproape acoperind relieful dramaturgic bine desenat al piesei.

Distribuția reunește nume de prestigiu, dar rămâne la suprafața personajelor încredințate, pendulând între „trăirism” și caricatură grosieră – de exemplu, momentul vocal al Chelneriței japoneze, moment în care Dana Dogaru este vizibil jenată; sau explozia de paranoia a Primului căpitan, în ultima lui scenă din restaurantul japonez, pe care Răzvan Vasilescu doar o expune, chiar dacă o face în forță. Marius Manole nu „trece rampa” și din considerente tehnice; are momente când nu poate fi auzit din sală și se risipește într-o gestualitate gratuită. Pe urmele imaginilor proiectate în timpul reprezentației, Marius Manole este o prezență bidimensională; desenul final al conturului victimei peste care se așază trupul lui Valea, așadar acest semn este golit de voita semnificație metaforică pentru că se suprapune peste o interpretare săracă, ea însăși numai un șablon, o suprafață aplatizată.

Linearitatea, lipsa de relief a spectacolului, este și consecința unei lecturi doar ilustrative a piesei; din nefericire, se verifică faptul că un bun text dramatic, chiar unul care a făcut spectacole de succes, nu e suficient pentru o bună montare, iar *În rolul victimei* e una mediocră. O afirm cu tristețe, cu regret chiar, amintindu-mi de spectacolul de licență al lui Felix Alexa, *Pe cheiul de Vest* de Bernard Maria Koltes, de la Casandra. Se întâmpla în 1991...

Teatrul Metropolis din București – În rolul victimei de Vladimir și Oleg Presniakov. Traducerea: Mașa Dinescu. Realizarea video: Neil Colțofeanu (Fundatia Arte Vizuale). Cântecul japonez: Ada Milea. Scenografia: Diana Ruxandra Ion. Ilustrația muzicală, concepția video și regia: Felix Alexa. Cu: Marius Manole (Valea), Răzvan Vasilescu (Primul căpitan, Regizorul), Dana Dogaru (Mama, Chelnerița japoneză), Dan Aștilean (Tatăl, Al doilea căpitan), Vlad Logigan (Verhușkin, Scenaristul), Elias Ferkin (Zachirov, Bucătarul), Gabi Costin (Sergentul, Ospătarul), Iulia Colan (Chelnerița, Femeia de serviciu, Manager restaurant), Elena Ling (Liuda, Xing), Costel Bojog (Doljanski).

Sub "specie ludi"

O reprezentație obișnuită de duminică seara la Teatrul de Comedie, Sala Studio: rumoarea foyer-ului, glume făcute pe seama unor „târlici” primiți la intrare și obligatorii pentru accesul în sală, mulți spectatori tineri, studenți și câțiva pensionari.

Odată intrat în spațiul de joc, publicul este asociat convingător experimentului spectacular prin soluția scenografică simplă dar eficientă: un câmp alb care unește scena de sală, iar parteneriatul funcționează pe durata întregului spectacol. Așa a început *Înmormântarea*, printr-o metaforă vizuală, un alb atotcuprinzător, a cărui simbolică permite jocuri ale imaginației fiecăruia, de la inocența începutului de viață până la înghețul încremenit al neființei. Această legătură constantă între sală și scenă – concepută de Bócsárdi ca element esențial în dezvoltarea montării pe formula de „teatru în teatru” – este susținută fără intermitențe și fără supralicitări, cu dozaje inteligente, de Mihaela Teleoacă. Actrița se găsește într-o dispoziție creativă fastă, colaborarea cu regizorul plasând-o într-un plan artistic autentic, așa cum a mai dovedit-o în anii studențici și la începuturile carierei sale. Cu o gestua-

Dragoș HULUBA și Mihaela TELEOACĂ

Foto: Lucian Năstase

litate adecvată, sigură, cu registre vocale variate și nuanțări expresive, cu o atenție scenică distribuită și asupra partenerului și asupra propriei evoluții, Mihaela Teleoacă își construiește personajul cu spontaneitate, minuțiosul traseu al elaborării fiind disimulat dezinvolt de actriță. Are permanent în grijă – doar personajul încredințat este chiar Actrița! – diferențierile și legăturile necesare între momentele existenței „civile” și cele în care dă trup și prezență „fantasmei”, ficțiune în care crede și în a cărei existență ne face și pe noi, spectatorii, să credem. Ingenuitate și prospețime a interpretării, zâmbete care amintesc uneori de Giulietta Masina din *La Strada*, aceasta este paleta folosită de Mihaela Teleoacă prin care ne reține memoria de spectator dincolo de timpul reprezentației. De un bun nivel, evoluția actriței se impune nu prin excepțional, ci prin normalitatea care este tot mai greu de găsit în profesia de actor din mediul nostru teatral: rigoare, stăpânirea mijloacelor de expresie cu o tehnică bine antrenată, ceea ce asigură dezvoltarea în continuare a posibilităților artistice.

Cu o mai redusă experiență scenică decât Mihaela Teleoacă, Dragoș Huluba are ezitări și pentru că motivația interioară nu e suficient articulată, iar imaginația puțin exersată. Soluția, oarecum previzibilă și de aceea facilă, a manechinelor în care se metamorfozează cei doi eroi și cu care joacă/ se joacă Actorul, nu-i este deloc la îndemână interpretului și o realizează la nivel exterior. Poate și din acest motiv, finalul are o anume detensionare dramatică, o aplatizare, care nu e expresia seninătății intenționate de regizor.

În ciuda acestor imprecizii, spectacolul semnat de Bócsárdi László ne plasează în mod cert, spectatori și protagoniști, sub aceeași *specie ludi*, jocul în teatru devenind un lucru serios, iar actorul identitatea fără de care această artă nu există.